

ինն հանգամանքում Թամարա Խանա-
վեանցի պառկերն ուրուականն պէս
տնայրապէս առաջ էր անցնում։ Ու-
նն նա, այլ օրիորդը պէտք է լինի
ս ներկայ անորոշ գրողներն պատ-
ռը... բայց ինչու է նա... Մի քանի
է նրան չէ տեսած, իրաւ է վերջին
գամ էլ շատ բարեկամաբար բաժա-

I

լուսմբ: Ս.
 տագնապը
 բին: Նրա
 էին, մի ք
 թեան մէջ
 երգեր, նրա
 լուսաշատ
 Մի կին մե

նա արդ
նուանը, տանը

կանայ հովիտը. իսկ հեռուն կանա-
զապար անտառն ու արևոտ լեռները:
Բայց ծառերը շարժում են միայն
կատարներին և ոչ մի քայլ չձանձ-
նում. իսկ արևոտ լեռները հզարաթու-
նալու հետևից:

Երկնակամարի մի կողմը թնդում
է որոտը, գոռում գոռոգում, հուր
ու կրակ թափում, իսկ մեծ կողմը
կարծրաճանձ արևը՝ հրաշալի կեր-
պիւ թափվում:

«Ախ, մոտ է ինձ մաշը, մաշը
օրհա, կանչեց երիտասարդը դար-
ձեալ, ես պիտի մեռնեմ ինձ հետ
թաղելով աստուածային այն հուրը,
որ ինձ հետ ծնաւ... Ծնաւ առանց
օգուտ ապրելու մարդկութեան, այն,
ինչու ես չունիմ ձայն, բարձր, քան
որոտը երկնքի, ահաբեկ քան շան-
թը աստուածային, որ կարողանա
զարթոնել թմբուժ արտերը մարդ-
կանց: Աստուած տուե՛լ է ինձ հուր,
հուրը երկնային, որ մեզ է քան
քնքշող լաւերը. քնքշող, մաքուր է
որդէն անարատութիւն և ուրը որ-
պէս առաքելութիւն: Հասէ՛ք, օղնե-
ցէ՛ք, ով մարդիկ, նա առկալծում է
կենսաբնի պատրուկին հետ, կը մեռ-
նիլ ես, կը մեռնի նա ապր հուրը:
Ըստ է ուրեք: Նորա ձայնիցը ծովը
դողդաղ. նա վերիւր հանելով վեր
վեր բարձրացաւ, ամբողջ շարժե-
րակեց, երկնքը պալծաւ. փայտ ար-
ձակեց: Երբ միտն հետ, մոլոր
լուսնի հետ, ծովը փայլեց հետ, փայ-
լող ծովի հետ ահաբեկ կռիւ մտան...»

II

Ընթերցանելի և խորին խաւար
էր. մութն էր աշխարհս, մութն էր
երկինքը: Ամեն տեղ տիրած էր ա-
հարկու ու մութը: Հուրը, աստուա-
ծային հուրը միայն փայլում էր փայ-
ռի գլխին, որ իւր կենարար լույսը
համետարար տարածել էր ամեն
կողմ, բայց ոչ մի առարկայ, դեռ
չէր ընդունում այդ լույսը...:

Խաւարի մէջ ծովը կրկին ծիւղում էր:
Ծիւղում էր ծովը, այն ծովը, որ իւր
անդնդուն շատերին էր կանխել և
դեռ շատերին պիտի գերեզման դառ-
նար... Անքնիւրի վրայ, անտեղի ծովի
ջրի երկնքի սահուն էր մի մակուի լի
ուղեորներով: Նրա մէջ կային և՛ քղա-
մաղղիկ, և՛ կենդանիներ, և՛ երե-
կաններ: Մահու՛ր սարսափելի մահու
տագնալը պատել էր նրանց գէմքե-
րին: Նրանցից էր քանիսը գոռում
էին, մի քանիսը մահուան արեցու-
թեան մէջ ընկնում: Երբ մի քանի
երեւել, նրանց երգը երգ չէր, այլ մի
լուսնափայլ կոչ. մահուան ու կենսա-
բնի կրկնում: Մի կրկնում անցել էին

շատ չար ու բարի, նոտած մակուի
ծաղիկ. իւր պղտոր հալածող ուղիով
էր հեռուն և մտածում էր... Մտա-
ծում էր նա իւր անցեալի վրայ, որ
սարսնում էր սրան: Գոգում էր
նրա մարմինը այդ լեռնաթիւններից
և փոքր էր մնում ընկնումէր անյա-
տակ ծովը...:

Որոտը որոտաց. նա խուլ հառա-
չանք հանց. ծովը կատաղեց և մա-
կույր վազեց առաջ... Յանկարծ կեն-
ձաց, նա նայեց հեռուն և տեսաւ
աստուածային հուրը, որ մեզ կերպիւ
փայլում էր հեռուն: «Յառա՛ջ, յա-
ռա՛ջ, դեպի հուրը աստուածային»,
կանչեց կենը և ձեռքերը տարածեց
առաջ: Ուղեկից մարդիկ մի փոքր
կանգ առան և դեպի հուրը նայեցին:
Յանկարծ նրանք մի դիտարկեցին
արեւակեցիկ, թշուառական, ասացին
նրանց, այդ հուրը խաղաղակի շրջ-
մով հուր է, որ մեզ դեպի կորուստն
է տանում, հեռու դրանից, հեռու
այդ լուսնի, լուսն է այսպէս ծովի ա-
լիւնքի վրայ երբանդ, քան դեպի
կորուստը գնանք, ասացին ու կրկին
անհոգութեան մատնեցին իրենց երգը
երգեցին:

Բայց այդ կենը, որ արդէն զգա-
ցել էր հուրը մէջ աստուածային հա-
րու աղբորութիւնը, անթարթ աչ-
քերով դեռ նայում էր նրան: Հէնց
որ մտաւ մի փոքր արեւ ծոցեց, նա
միտն դեպի հուրը բայց ծովը
ընկնում: Մի քանի անգամ խորա-
տուգուելով վերջին ձեգը թափեց ու
այի դուրս եկաւ և մտնեալով աս-
տուածային հուրին, կանգնեց նրա
հարկու: ձեռքերը խաչաձև և ան-
թարթ աչքով դեպի հուրը նայեց...
Նա նայեց, նայեց ու խորը հառա-
չեց, դժտաւոր աչքերը լի արտա-
տուգութեան բարձրացեց և իւր սր-
բով խորեցեց մի «խոր» ան զառեց...
Ո՛հ, դա հասարակ «ախ» չէր, որ
թողնում էր կարեկից թշուառի վրայ,
դա մի «ախ» չէր, որ արձակում էր
մարդիկ: Իւր սիրեցեալ որդու մահուան
վրայ, այլ մի զոյգում էր մի մեղա-
պարտ կնոջ, որ տեսնելով աստուա-
ծային կրակի անարատութիւնը, բա-
րեւակալութիւնը և անքնիւր լինելը,
զոյգաց իւր մեղքերը իւր հոգով բոլոր
կարողութեամբ: Թաւան, հեռու ու
հեռու սև ձիւր նման սև սև մեղք-
քեր նրա գլխից և տեղի տուին աս-
տուածային կրակի կենարար լուսին...
Փրկուեցաւ մեղաւոր հոգին, որ շա-
տերին կարող էր վարակել: Գոռն
չոքեց այդ կենը աստուածային կրա-
կի առաջ, ազդեցեց ու արտաուեց:
Սրբապուրէ... մի կրկնում անցել էին
նրա մաշուած երեսից զոյգում էին

արտաուեցին և ընկնում գետին...
այն տեղերը, ուր զոյգում էին
այդ աղանդները, այնտեղ չորանում
էին փոշուն ու տառապիւն և բուսում
վարդն ու մանիշակը...:

Ահա այդ արտաուեցին մէջ էր
կայանում աստուածային հուրի բուն
ստեղծարարութիւնը, դրանով միայն
զգացնել էր տալիս իւր գոգութիւնը,
դրանով միայն փափկանում էր քա-
րտերը և նրանց մէջ առաքելու-
թիւն տարածում...:

Երբ զգաց կենը իւր մէջ աստուա-
ծային կրակի բուսեց աղբորութիւնը
վեր թաւառ տեղից ու վազեց դեպի
կանաչ մարդադեմութիւնը. նա տե-
սաւ այդտեղ սիրուն, գոգութիւն մա-
նուկներ, որոնք դեպի ծովն էին
ընկնում: Կանգնեցին նրանց ու
ասաւ. «Միտն, անմեղ մանուկներ,
մի գնե՛ք դեպի ծովը, ծովը ահեղ,
նա ձեզ կը դատէ իւր վրէժն ու ա-
լիւնքով, բայց վերջը ձեզ գերեզման
կը դառնայ: Կանգնե՛ք այս լուսնի և
հետեւե՛ք սրա ճառաղայթներին,
սա ձեզ կը տարեկան աստուածային
թիւն, անարատութիւն, բարոյակա-
նութիւն և մաքուր սէր, սա է
միակ ճանապարհը փրկութեան»: Մի-
տնակները կանգ առան, ծովը չը
գնացին: Դողդաղ երկինքը, սար ու
ձոր իրար դեպի, ծովը լիտ քա-
շուց, ալիքները փայլան: Երկինքը
պարզեց, արեւը դուրս եկաւ, աշ-
խարհս կենդանացաւ...:

III

Ու ծովն էր պատել ամբողջ աշ-
խարհին, միտն էր երկինքը, միտն էր
երկինքը: Գոգութիւն իւր բերանն էր
բացել և մահաշունչ օդորոշեց իւր
փշուռ երկինք վրայ, երբ մի մարդ
սև քան ածուր, մութը քան դիտու-
թիւն տարածեց՝ փաթեցութեամբ սև
քողի մէջ, զուրկ ինքնուր զոյգ
զոյգ և խորամանկ քողերով առաջ
էր գնում: Գնում էր նա դանդաղ
որպէս յալածակալութիւն, անկողն,
որպէս ժամանակ և իւր չարու-
թեամբ իւր աչքերը պտտում չորս
կողմը... Նա գոհ էր փնտրում, գոհ,
որ բախուր: Երբ իւր սև օրտն ու
փոքր, գոհ էր փնտրում իւր փառքի
համար և այդ գոհ էր առաջին էր:
Նա տեսաւ փայլի գլխին երկուս-
տային, որի աչքերում փայլում էր
աստուածային հուրը:

«Ախ, ինչու ես չունիմ այդ աս-
տուածային հուրը, ինչու իմ ձեռքին
չէ այդ սիրուն կրակը: Եթէ իմ ձեռ-
քին լինէ, ես դուրս կը դառնայ
ինձ, ալիք և զոյգանալ այդ հուրը»,
ու փորձ էր անում երեստարգիւն. նրա
կենսիկ մասին շատ տարի է ինչ առա-
քած է ուտում, փողոց է գտնում ներ-
կայ շինութեան վրայ, գոհ է իւր փնտ-
րում և սրա նման հացեր էր առաքել-
ում և ստանում լրիւ պատասխաններ:
Հացերը նոյնպէս նրա անձնաւորու-
թեան բարեկամներ, ծախքների մա-
սին: Վերջին հացերին, որ այնքան փա-
փուկ էին Զարիփարեանին համար, փա-
ռաւ առանձին հետաքրքրութեամբ էր
առաքելում, բայց ստանում էր երեստ-
արգիւն կցկուր և անորոշ պատասխան:
Ներս Գուտար սակայն չէր զարարում
հացը ու փորձ անէր երեստարգիւն Խօսք
բերաւ և նրա բնականաբար դուրս
մասին:

«Ես ընտանիքի համար դեռ չեմ
մտածել, տղիկն, ստաց Զարիփարեանը
փայտով, թէ՛ն արդէն վեց տարի է ինչ
առաքում եմ ուսման ընթացքը, բայց
վարում եմ նախկին ուսանողական կեանքի
Սրանից առաջ Ռուսաստանի մի անկիւ-
նում էի աշխատում ճանապարհի շինու-
թեան վրայ, այժմ այստեղ եմ, չեղած ով
դիտել թէ ուր կը վրձնակներ ինձ լինելու»:

«Ներս, իմ փայտով կեանքի կեանքի
մէջ երբեք չէ՛ք մտածել ընտանիքի տէր
գլխաւոր...»

«Ժամանակ չունիլ մտածելու»:

«Թէ՛ն զգաստեցիք ձեր ուղեւ՝ աղ-
ջակ»:

«Ձեր արտաքին առաջ, չէ՛ք փնտրում,
շատ էի դադարեց գործերով...»

«Ինչու համար, միջամտեց Ներսան»:

«Մտաւորական այդ կողմից աւելի բարդա-
ւոր են, բան մենք օրիորդներ» մեզ
չեն ուղիւ շատ էլ որ ցանկանք մարդու
գնաւ: այս պատճառով նստած ենք տա-
նը ու սպասում փեսացուներին:

ասաց նա ու չար սիրտը լցուած նա-
խաձեռն առաջ անցաւ: Մտնեալ
կրակին. նա մի քիչ կանգնեց ու դե-
պի հուրը նայեց: Աստուածային լուսնի
ճառաղայթները նրա աչքերին ու
սիրտը խոցողեցին. նա տեսաւ նրա
բարեբաւ աղբորութիւնը, բայց չըզ-
գաց: «Մ... գոգութիւն դեպի, հասէ՛ք
ինձ օգնութեան, ես պիտի գողանամ
այդ հուրը, փառքս համար հար-
կաւոր է ինձ», ասաց, սուրը հանեց
և դեպի աստուածային կրակը վա-
զեց...:

Դժուրեք սարսափեց. դեպի
գնդերը սարսուռ գզգզեց, ծովի ա-
լիքը վեր վեր բարձրացաւ, զորդաց
երկինքը, մութը խառնացաւ...: «Մեռ-
նի, ինձ է այդ» հուրը, ասաց,
սև նախաձեռն ու սուրը բարձրացրեց
դեպի այն երկուստարգիւն ու մութ
էր վերին Պետը իւր հուրը: Երեստ-
արգիւն փայտում ու սև նախաձեռն
նայեցով՝ ասաց. «Ով լանդուղն սև
նախաձեռն, իմն է այս տաղանդը», հու-
րը երկնային, սա բնածին է, ինձ
հետ ծնունդ առած և ով ինձ առեց
է նա, միայն կարող է ինչ ինձա-
նից, հեռացրե՛ք ինձնից: Սև նախաձե-
ռը գոռատուեց, լիտ ու լիտ հաց, ալիք
եկաւ ընդգրկեց սրան ու տա-
րաւ հեռու ու հեռու...:

Դժուր խաղաղեց, երկինքը պար-
զեց, դժուրեք դեպի իւր տարածարտ
մտան, զենէնը փակեց իւր ազա՛ւ
բերանը ու գեղաճիճաղ արեւը ծա-
ղեցաւ: Բարդացաւ աշխարհը...
Ա՛հ, օհնէ՛ք, օհնէ՛ք չի կարող մեռ-
ցնել աստուածային այդ հուրը, քանի
որ զարանցից բղբում են Յոյս և Այր:

Բ. Այլաբան.

Թիւ ԻՆՁՊԻՍ Ե ՍՊՈՐՏԻՍ ԿԵՐՆՈՒՄ

Բացի երեքշաբթի և շաբաթ օրերից,
երբ երեքշաբթի և շաբաթ օրերից,
կան խաղեր և խաղեր և խաղեր և խաղեր
հանրապետութեան նախագահ Կարեն
առաւտուրը վեր է կենում ժամը 9-ին
և մի բաժակ թէ՛ խմելուց լիտուց գնում
է իւր առանձնատեղեակը, որ գտնվում է
նորա նիւարանի կից և այնտեղ աշխա-
տած է մինչև 11 ժամը. Յետոյ խմում
է ներքին խորի ընդունակութեան դա-
լիւն, որ կան կարասին (ստալինի կալի-
թիւնի մահաշունչ) ուղիւց և մահաշունչ
են. նախագահին ներկայանում է պա-
տիւնը գնեցող երեքշաբթի և շաբաթ
է նորա առաւտուրն ստացուած հեռա-
գրիւնի ու գեղեցիկների հետ: Նախա-
գահին ներկայանում է նորա լուրջ
ներկայացում է նորա լուրջական ջո-
ղաճանքից ապուշիւր, որ իւրը համա-
րում է նախագահի ուղեւորութեան ար-
ժանի: Նշանակուած յոգնաճանքի աղբը

անցնել շատ ժամանակ չէ խլում: Այ-
նուհետեւ անկում է ընդունելութիւնը:
Սկզբում ներկայանում են այն անձինք,
որոնք և նշանակուած է ընդունելու-
թիւն, սպա բարձրաստիճան կամ պաշտօ-
նական անձինք, որոնք պալատում մի
որ և է գործ ունեն: Այս վերջիններս
մուտք ունին առանց չափով տոմարի-
րելի ինչպէս և նախաբաններ, ճերակալի
անդամները, պատգամաւորները, պետա-
կան խորհրդի անդամները, առաջին նա-
խագահները, դեմքակները, պրեմիեր-
ներ, եպիսկոպոսներն և այլն:

Երեքշաբթի և շաբաթ օրերի ժամերն
ուրիշ կերպ են տնօրնում: Կարեն
աւելի վաղ է հարկնանում: այդ օրերը
որպէս զի կարողանալ առաւտուրն 9
ժամին ներկայ լինել նախարարների խոր-
հրդին: Այդ օրերն ընդունելութիւն չէ
լինում:

Մօտ 12/3 ժամին Կարեն բարձրա-
նում է իւր մասնաւոր սենեակները, ուր
և նախաճաշում է: Ընդունելութեան
դասիկնց սանդուղքը տանում է դեպի
վերնաստիւղ, ուր գտնվում է նորա սե-
ղանատուրը, որովհետեւ ներքին խորի
միտն սենեակներն ուղեւորուած են պաշ-
տօնական ընդունելութեան համար: Նա-
խագահին նախաճաշիլը շատ պարզ է և
երկար չէ տևում: Առ հասարակ պարզու-
թիւնը Կարենի բնորոշ չափութիւննե-
րից մէկն է: Նորա միայն մի սպասաւոր
է ճառագում. 2 թերթիչ ձու, մի կօտ-
լետ, կանաչեղէն, մի անուշեղէն—սա
նորա բոլոր նախաճաշիլը: Նա խմում է
իւր իսկ նախ կարածուած պատրաստած
հաւաքական սեղանի գինի: Կարենի գինի
առաջ է բերում միայն հիւր եղած ժա-
մանակ: Նախաճաշիլին սովորաբար երեք
անձին համար է բերվում.—մէկը նախա-
գահին, միւսը նորա կնոջ և երրորդը
կտուր օրդու համար:

Նախաճաշից լետով մի բաժակ սուրճ
լիտում և կիտու կոտած ըմպիլիքի հօտն
էլ չկայ: Կարենն չի ծխում և ծխախոտի
ծուխն էլ ատում է: Տիկին Կարենն ան-
ձամբ ապաքում է իւր խոհարարին թէ
առտնին և թէ պաշտօնական ճաշերի
համար այս կամ այն կերակուր պատրաս-
տել: Նախաճաշից լետով նախագահը
գնում է ձիարշտակներն, ցուցահանդէս-
ներն նայելու և կամ դանդաղ հիմար-
կութիւններ ու շինութիւններ է այցե-
լում, և այդ միջոցին նորա ուղեկցում
են երեքշաբթի և շաբաթ օրերից և կամ
պաշտօնական ճաշերի համար: Կարեն
պաշտօնական ճաշերի համար օրդու
հետ նորա աղբորութիւնները, պաշ-
տօնական ընտանեկան չեն լիտում:

Այնպիսի օրերում, երբ այցելելու տեղ
կան Կարեն իւր կառքով գնում է ան-
տար, որտեղ մի ժամանակ դրսուում է
առաքել:

Փարիզի փողոցներով նա ընդ ամէնը 4
անգամ է գրոսնի իւր նախագահութեան
օրդու բայց այդ գրոսնիները բացառու-
թիւն են: Նախաճաշիկնց լետով մեծ մա-
սանք Կարենն պարսպում է իւր առանձ-
նատեղեակում մինչև 4/ ժամը: Այդ մի-
ջոցին Կարենն, երբ այցելելու տեղ
կան Կարեն իւր կառքով գնում է ան-
տար, որտեղ մի ժամանակ դրսուում է
առաքել:

Փարիզի փողոցներով նա ընդ ամէնը 4
անգամ է գրոսնի իւր նախագահութեան
օրդու բայց այդ գրոսնիները բացառու-
թիւն են: Նախաճաշիկնց լետով մեծ մա-
սանք Կարենն պարսպում է իւր առանձ-
նատեղեակում մինչև 4/ ժամը: Այդ մի-
ջոցին Կարենն, երբ այցելելու տեղ
կան Կարեն իւր կառքով գնում է ան-
տար, որտեղ մի ժամանակ դրսուում է
առաքել:

Փարիզի փողոցներով նա ընդ ամէնը 4
անգամ է գրոսնի իւր նախագահութեան
օրդու բայց այդ գրոսնիները բացառու-
թիւն են: Նախաճաշիկնց լետով մեծ մա-
սանք Կարենն պարսպում է իւր առանձ-
նատեղեակում մինչև 4/ ժամը: Այդ մի-
ջոցին Կարենն, երբ այցելելու տեղ
կան Կարեն իւր կառքով գնում է ան-
տար, որտեղ մի ժամանակ դրսուում է
առաքել:

չոցին նա կարողում է ամէն ուղեւորեան
պատկանող լուրջեր, այսպէս նորից գնում
է ընդունելութեան դասիկն, ուր նորա
սպասում է Բրիտեր գեներալը ստացուած
հեռագրերն ու պարանիտակներն տեղե-
կութիւններն հարողեւոր համար: Այն-
չեան պալատը Բուրբուսեան և Լիւքսեմ-
բուրգեան պալատներն հետ հեռագրութե-
լով է միացած, այնպէս որ, իւրաքանչիւր
է լուրջից լետով հեռագիրը հարողում է
ճառերի բովանդակութիւնը: Այդպիսով
Կարեն իւր արձանիկից հեռուում է
ժողովի վիճաբանութիւններին:

Ամէն օր 5 ժամին նախաճաշը այն
անձանց է ընդունում, որոնք հարկ են
համարում մի որ և է կարող հարկի մա-
սին նորա հետ խորհրդակցել: Առաւ-
տեան, ընդունելութիւն փակեցողներ մի
քանի լուրջ միայն կարող են մնալ իսկ
երկուսներն աւելի երկար պոյոցներ են լի-
նում: Այդ միջոցին միջոցին Կարենն ըն-
դունում է նաև արձակուրդով Փարիզ
եկած գետնականներն 6 ժամին սպալում
է օրուայ ընթացքում դանդաղ նախա-
բարութիւնները ուղարկուած թղթերն ու
կորագրութիւնները ստորագրութիւնը:
Այն օրը, երբ Կարենն բնակվում է Ելի-
սեւեան պալատում, ոչ մի թղթի հետե-
ւակ օրուան չէ թողնում:

Միայն 7/3 ժ. տ. նա դնում է իւր օրա-
հալները: Նորա ճաշը շատ համեստ է:
ճաշից լետով մի փոքր ժամանակ նա իւր
բնականիք հետ է անկացնում: 9/3
ժամին նա կրկին գնում է առանձնատե-
ղեակը ուր և մինչև զինգուրդ 2 ժամը
մնում է: Այստեղ նա կարողում է երկու-
սեան լուրջները, ուսումնասիրում է
ներքին ու արտաքին բարդաբանու-
թեան վերաբերեալ զեկուցումներն և օ-
րինաճաշերը:

Քննուեց առաջ նախագահը նորից աչ-
քի է անցնում մահուան գաղապարաւած-
ներին վերաբերեալ թղթերը, որ առաջին
տողից մինչև վերջին է կարդում:

Եթէ պարսպութեանը չեն խաղա-
րում, նա երկուսներն երբեմն այցելում է
թատրոններ, այն է «Opéra», Comedie
Française» և «Opéra Comique» և սի-
րում է երաժշտութիւն լսել, թէ՛ն ինքը
ոչ մի նուագարանի վերջն անել չպիտի:
Նա սիրում է նաև երբեմն ջրաներով
պարսպել կամ որպէս ֆիզիքական մար-
զութիւն բիլիարդ խաղալ:

Կարենն այն մարդկանցից է որոնց հո-
գու տրամադրութիւնը միշտ մտածուած
է, և քանակապէս ասած բանը չիտեն:
Երբեք նա մի խօսքը միայն բարձր չի
արտասանում: Իւր ճառախօսքին համա-
կելիս նա շատ հեզադողի կերպով է վար-
ւում, և հեզադողութիւնը նորա բնորոշ
գծերից մէկն է:

Նորա գէղիկ իւր ազգակիցները տա-
ճած սլըք սահման չունի, իւր մօրը, կնո-
ջին ու երեխաներին նա պաշտում է

*) SE_u